

at lave Kreditbeviser, som virkelig var Kreditbeviser. Naar man ikke vil det, men i Stedet vil lave Kreditbeviser til Obligationer; maa man selvfølgelig skaffe de Omløbsmidler, Omsætningen kræver, paa anden Maade og søge at faa dem skabt ved Nationalbanken. Saa kommer altsaa denne Lov bagefter, hvorved det synes, at der bestaar nogen Sammenhæng mellem Nationalbankdirektørerne og vor højtærede Finansminister, saa at man kan sige om dem — for at bruge en berømt Digters Ord: „Saaledes sad de sammen i Samdrægtighed, den ene overskred den anden ej!“ Det er det bekendte Sted i „Aladdin“, hvor der omtales de to Skrædere, som har indrettet sig saa snildt med hinanden, at den ene anbefaler den andens Kapper og den anden igen den førstes Bukser, idet den ene forstaar sig bedst paa at sy Kapper, og den anden „har mest Geni til Bukser“. Jeg vil ikke vove nogen Gætning om, hvem af de Herrer der har mest Geni til Bukser og hvem til at dreje Knapper til Kapper, men man ser tydeligt, naar man har Fantasi, Scenen for sig, og onde Tunger kunde let komme til at udmale en saadan Situation paa en Maade, som maa-ske ikke var saa gunstig for Nationalbankens fremtidige Stilling.

Jeg vender imidlertid tilbage til Hovedsynspunktet. Naar vi bortser fra den Slags Sidehensyn, jeg selvfølgelig mener ikke bør spille og ikke har spillet ind i denne Sammenhæng, maa til Trods for al Lyst til at udvide Nationalbankens fundatsmæssige Seddeludstedelsesret Hovedsynspunktet med Fasthed fastholdes, og det maa være dette, at Seddelmængden bør bevæge sig efter Handelens og Omsætningens Tarv, som jeg allerede flere Gange har sagt. Derved faar Nationalbanken tvende Opgaver at varetage, nemlig dels at regulere Landets Pengevæsen indadtil, dels at gøre det samme udadtil, det vil sige opretholde den nationale Valutas internationale Værdi. Hermed kommer vi ind paa det store Spørgsmaal: Betalingsbalancen, og derigennem ser vi, hvor overordentlig vidtrækkende dette Lovforslag i Virkeligheden er, og hvor varsom man maa være med at foretage Forandringer i den bestaaende Lov. Det er nemlig Sagen, at til Reguleringen af et Lands Betalingsbalance under normale Forhold haves der i et Land som Danmark intet andet at ty til end Nationalbankens Guldbeholdning, og her kommer man netop til Betydningen af at have en meget stor Guldbeholdning. Medens jeg

mener, at det kan være betænkeligt at give en vidt udstrakt Seddeludstedelsesret for en lille Guldbeholdning, tager efter min Mening Betænkeligheden af i samme Grad, som selve den nationale Guldbeholdning bliver stor. Det ærede Medlem fra Æbeltoft gjorde opmærksom paa, hvorledes de seddeludstedende Banker rundt omkring i store Lande altid er betænkte paa ganske uden Hensyn til Seddeludfunderingen at have store Guldbeholdninger, blandt andet ogsaa under Hensyn til Reguleringen af Landets Betalingsbalance. Selv i det franske System, hvor Banque de France er fuldkommen frit stillet og i Grunden ikke har nogen som helst Funderingsregel, kun en Maksimalgrænse for det samlede Seddelbeløb, har man lagt Vægten paa at skabe en oven i Købet overordentlig stor Guldbeholdning, og selv om det blandt andet ogsaa skyldes et Hensyn, vi nu alle ser, Hensynet til at have en national Krigsreserve, er det utvivlsomt, at man i Banque de Frances Direktion i lige saa høj Grad har haft Øje for at opretholde den franske Valutas internationale Værdi. For overhovedet at røgte disse tvende Hverv synes det nødvendigt, at Nationalbanken, det vil altsaa sige Landets seddeludstedende Bank, først og fremmest betragter det som sin Opgave at værne om vore Betalingsmidlets Soliditet. Og her maa jeg maaske atter med den højtærede Formands Tilladelse citere et Par Ord af Kandidat Thalbitzers Artikel. Han siger, at „det under normale Vilkaar just ikke er lave Diskontosatser, vort Erhvervsliv trænger til, men større Kapitalopsparing, et sundere Forhold mellem Produktion og Forbrug“, og ogsaa tilføjer han de udmærkede Ord: „Kreditgivere har vi nok af baade herhjemme og i Udlandet, derimod er der kun een Autoritet til at værne om vore Betalingsmidlers Soliditet, og det er Nationalbanken“.

Eet maa vi da fastholde, og det er, at Nationalbankens Hovedopgave, for hvilken alle andre maa vige, er at sørge for vore Betalingsmidlers Soliditet. Derfor er det saa sin egen Sag, naar nu Nationalbanken synes at ville inaugurere en ny Politik, hvorefter den bliver den store Kreditgiver, hvorefter man skulde gaa over til, at Nationalbanken skulde kunne udstede saa overordentlig mange Sedler, at den til enhver Tid selvskreven var den store Kreditgiver. Den anden Side af Sagen er den, at Nationalbanken for at holde dansk Valuta i international Værdihøjde maa drive en virkelig Diskontopolitik. Den